

Parismøtet og FNs klimarituale

Ole Henrik Ellestad*

FNs årlige klimamøter de siste 21 år har i tiltagende grad fått preg av mindre vitenskap, desto mer pseudovitenskap og fått preg av et politisk regissert medierituale. Debatten transformeres fra årsaksforhold som domineres av naturlige klimavariasjoner, til tendensiøs og delvis feilaktig medieomtale av effekter. Men en stadig økende skare har oppfattet at det som i Æsops fabler, har vært ropt «ulv» alt for ofte så alt for lenge. Selv IPCC konkluderte i 2012-rapporten at ekstremeffekter ville domineres av naturlige variasjoner de neste 20–30 år. Og FNs FAO påpeker at flere grader varmere klima og økte CO₂-mengder i sum er en markant fordel for klodens vekster.

Gjennomgangsmelodien på de årlige klimamøtene har vært: tiden løper ut, og siste sjanse for å redde kloden. I København var fokuset på Arktis som ble spådd at isfrie somre kunne inntre fra ca 2013. Så langt ligger isen innen naturlige variasjoner siste 250 år – ikke så ulikt varmeperioden i 1920–40 eller rundt 1760-årene. De store alarmene har vist seg vitenskapelig uholdbare og er myntet på medias informasjonsspredning til lekfolk som velgere. (for detaljer fra senere møter se lenke: <http://www.thegwpf.com/content/uploads/2015/11/ClimateCycle.pdf>).

Ellers er internasjonale media opptatt av at dersom landenes frivillige intensjoner oppfylles vil CO₂ reduseres i så liten grad at klodens temperatur reduseres med kun 0,05° C i 2100. Tallet er sogar svært optimistisk. Kanskje er det også latterlig urealistisk å tro at landene vil realisere sin intensjoner ifølge den danske instituttlederen **Bjørn Lomborg**. (<http://www.forbes.com/sites/bjornlomborg/2015/12/04/what-will-all-the-hot-air-in-paris-actually-do/>). Redusert emisjon fra klodens ivrigste aktør, EU, vil kun svare til økt CO₂-bruk i Kina for å produsere EUs økte import derfra. Norges bidrag være uten betydning – også vår selvpåttatte rolle som forbilde.

Budskapet er som vanlig. Høyprofilerte løfter om dyre enkelttiltak som ikke vil ha effekt, som ikke har hatt effekt siste 25 år, og som heller ikke ville hatt det om de ble gjennomført fordi naturlige variasjoner alltid har og vil dominere klima. Det er blesten om CO₂ de er ute etter. Hovedmålet synes å være politikken på en rekke andre områder – forhandlingskampen om alle de politiske parentesene uten klimarelevans – som Ole Mathismoen omtalte i Aftenposten 7.12. Ikke så rart at man kun er opptatt av å omtale CO₂-økningen, men legger minimalt arbeid i å følge opp den katastrofale bruken av de enorme kostnadene.

I mangel av solid vitenskapelig «backing» fortsetter indoktrineringen om CO₂ som klimatraume for barn og ungdom. De over lang tid indoktrinerte, unge, skyves i front under Parismøtet ved at de skal uttale seg om hvordan kloden skal reddes. En beregnende medieregi.

På vår hjemlige arena fortsetter omtalen av de to siste år som et bevis på at nå er den 19-årige varmepausen slutt. Men om to kalde år sier de samme personene, inklusive Aftenpostens klimasjonglør Ole Mathismoen, at man må ikke se på enkeltår, men tendensen over tid. Argumentasjonen er temmelig banal. På Dagsrevyen sist uke klagde en bonde på at Landbruksdepartementet hadde lagt til grunn at oppvarmingen ville gi bøndene bedre avlinger i fremtiden. Bonden anførte tall om avlinger redusert til 80% i 2100. FNs profesjonelle organ for dette, FAO, hevder en vekst på 60% innen innen år 2050. IPCC rapporterer at veksten vil bli et par prosent lavere pr tiår. Pussig nok er det tallet for redusert vekst som IPCC-leirens mange aktører skyver foran seg – da som redusert totalavling. På samme måte som at 95% sannsynlighet for at mer enn 50% av oppvarmingen er menneskeskapt omformes til et menneskelig bidrag på 95%.

Påfallende hvor stor suksess IPCC har med denne type formuleringer i samarbeid med medias velvillige regi.